

zvit in prekanjen je bil Karol. In ako mu ni jasno, kaj je neki nameraval in kaj je pričakoval prebrisani časnikar, povemo njegovo čudno mnenje o duhovnikih. Mislil je namreč, da mnogi duhovniki, vsaj duhovitejši in izobraženejši, sami ne verujejo tega, kar učé. In sklepal je, da bi trebalo poiskati prav takih duhovnikov, izviti jim njih pravo mišljenje in potem postaviti jih v boj proti drugim. Na ta način bi se morala cerkev in vera uničiti sama po sebi. — Tako je modroval Karol in želel sam iti na delo. Kako je to delo začel, znano nam je sedaj. Prav svojega sošolca Kališa je imel za takega duhovnika, ki veruje toliko, kolikor on — Karol — sam. Zato je poskusil spraviti ga do tega, da bi izpovedal svojo pravo misel. Rekel si je: Bistroumen je dovolj, ali vsaj nekdanj je bil, sošolcu bode pa tudi odkril svoje prepričanje. A — ni šlo.

Kakor je Kališa osupnilo govorjenje Rekarjevo, tako je nasproti tudi poslednji nekoliko čudno gledal, ko se mu ni kar nič posrečilo, kar je nameraval. Vendar ga to ni uverilo, da je duhovnik prepričan o svoji veri, ampak slutil je, da je ta le toliko potuhnen in njemu

samemu dovolj ne zaupa. Zato sklene takoj popraviti to nezgodo in se Kališa lotiti po drugi poti.

Domov gredočima je govorica zastajala. Skoro molčeča sta stopila v domačo vežo. A Karol je želel ostati še nekoliko dalje zunaj in se zato poslovil od duhovnika, ki je korakal po stopnicah naravnost v sobo. Tu je vzel v roko knjigo, naredil čez se križ, pokleknil in molil. Nikogar ni bilo v sobi razven njega, a on je ravnal, kakor bi ga vse videlo. Vendar ga je kmalu videl nekdo. Nekaj časa namreč pozneje pride domov tudi Karol. Tiho stopa po stopnicah; po cesti ropota težko obložen voz, zato ga ne more čutiti živa duša. »Kaj neki dela sedaj moj goreči prorok«, pravi Karol sam pri sebi. »Ujeti ga moram, sedaj je prilika. Nagloma vstopim, da vidim, kaj počenja.« Rečeno, storjeno. Potrka in urno vstopi. Tam na klečalniku kleči Kališ, roke ima sklenene, le pogled je obrnil v prišleca. »Oprosti«, reče Karol, prišel sem, predno sem opravil. Tako hitro mi je dolg čas. Pa ne smem te motiti.« Izpregovorivši gre v svojo sobo, duhovnik pa opravlja dalje svoje molitve. (Konec.)

N a d a.

Vse tiho, mrtvo, brez življenja,
Vse tiho, mrtvo noč in dan . . .
Ob križu križ se kvišku vspenja.
Preveva z vonjem tihi stan
Grobóv povéšeni nasád.
Počiva v tleh teles razpád.
Jaz hodim često na grobišče,
Sém drugi ne zahaja rád.
V življenju vsak življenja išče,
Zemljanom mnogim pa se zdi,
Da tu ga najti móči ni. —
In vendar — kader sam korakam
Na tiho grobje, kraj mirú,
Od žalja, od strahú ne plakam:
Na svetem kraju nem počakam,

Ker tajno zrém življenje tu.
Devico s krilom zrém bliščečim,
Kot bi prirasla iz grobov,
S pogledom čistim, hrepenečim
Z drevesa trga si cvetov.
Iz néba ni — tje vroče vzdihe
Pošilja pred prestol Njegov;
Iz zemlje ni — tam vlada smrt.
Devica spaja gróbe tihe
Mrličev in nebeški vrt.
Kot zóra — ona vedno mlada,
Kot cvet po solncu hrepeni,
K nebesom duša nje kipi,
Od vekov nad grobovi vlada:
To je, to je — vstajenja nada.

A. M.

